

ז א מיי פ"ח מלכות
משכ ומושב בלגה א: ב
ב ח מיי פ"ו מלכות
שאר ארע הירושלמי
ה הלכה:
ג א עס אלה ב:
ד א עס אלה א:
ה א ד מיי פ"ח מיי
מלכות לול הליט:
ו א מיי פ"ג מלכות
ח"ח הלכה יד ט"ע
י"ד סעין רמו סעין כל:

רב נסים גאון

כמאן אולא
המטאות המטאות
טהורות חזק מהיסטו
של ד שלא מצינו בכל
התורה כולה. עיקר וליה
בתורה כהני וכלי חרש
אשר יצו בו חוב ישרי אין
לי אלא כלי חרש מנין
לרבות כלי כו ומאחר
שבלמדו שאין שומאן
אחר אלא מאחר מה שחזק
אשר יצו בו מנין שהיה
כמלו חרי אומר זה היסטו
היה זה הוא היסטו של זה
הוא למדו מנין שכל מה
שיסטו חוב טמא וזה
היה וליה וכל דמי
לזו שומאן שומאן
הוב ומהו הפיקר אמר
במקבץ (ובן פ"ד מ"ו) הוב
בנין מאזני ואובין
ומסקין בקו שניה וכו'
ובאור אל פרט בין
הטהור המטא את הוב
ובין הוב המטא את
הטהור כמו שישנו (שם
פ"ח) המטא את הוב א
שהוב מטיט בו מטא
אובין. כו' ובתוספתא
(ובן פ"ד) אחר בין שהוב
מקבץ מטמא אחר כו'
הרוב נמי (שם פ"ג מ"א)
עלו באילן שבוהו רב
הבוכה שבוהו רב טמא

רכינו הגנאל

ובעני דמיני ב"ר חמא
תא אמרין כרבה בעי ליה
ואליבא דר"ע אבל לרבה
לרובן אינה לאברים ור'
אלעזר בין אליבא דרבנן
ובין אליבא דר' עקיבא
דמות וצני לכן מימינו מהכא שהיה
קטן כשאר וצניס דקדמינו ומימינו
צמוך כיסו ודריש לה מדמכמיני צעל
צרימ שמענו שכתמו להן צרימ להיות
כל שעה אלסל ומסכנא קאמר זה
וצני צעל עקרין:

מה זבת בכזית אף ע"ז בכזית.
מינה לר"ע [לר"ע] לרבי עקיבא
זי ישנה ללכריס נוקי האי
היקשא דלקולא דעני כזית אלכריס
אלל ע"ז שלימה אפילו אין זה כזית
דומיא דמת כשהוא שלם דמטמא
אפילו אין זו כזית דלאמר צנויר
צברק אין (דף כו.) ויש לומר דזמת
אפי' אצט שלם שאין זו כזית טמאה
דלאמרין נמי הסס א"כ כן לי אצט
אחד כמו כולה ואס תאמר אכתי מני
לאוקמא היקשא צמוליא אחת שכנגדה
צמת לא חשיב אצט ו"ל דהיא אפילו
כזית לא מטמא דלכריס צריס חשיב:
נלמדנה משק. דמסינה אינה
מימדה למדרס אף
על פי שכל שעה יושפין זה בני אדם
מכל מקום עיקרן עשויות לפגמתייה
ואומר זה עמוד ונעשה מלאכתנו דאי
ספינה מימדה למדרס לא הוה ילפינן

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

ע"ז ישנה דאברים כו'. בשל חוליות מנעיה ליה אלל ע"ז
שנשפחה פשיטא ליה דלא מטמאה ולא משום היקשא
דנדה פשיטא ליה שנשפחה דרמיא לגמרי לנדה שאין אדם
יכול להחזירה דל"כ אחרי קאמר לעלל דמנעיה ליה אללכא דר'
עקיבא אליבא דרבנן נמי מני למנעיה
דהא דנפקא ליה דע"ז אינה לאצריס
מנדה הני מינא כשנשפחה לגמרי
אלל ודאי צלל נדה פשיטא ליה
דנשפחה טהורה: ל"כ תבני דף
דיבא דאין הדיוט בו. ל"כ טומאה
מנעיה ליה כדפי' הקוטני' ולעלל נמי
מימיני אפלוגתא דרבי עקיבא ורבנן
אלל לענין אסורא דאורייתא לא שייך
למילף מנדה וטע"ג דלסור בהנאה
צטומאה דרבנן מינעיה ליה אי
פרתה אי לאו משמע דהדיטו יכול
להחזירה פשיטא דהסריה אפילו
ללישנא צתרא מנעיה לענין טומאה
דהדיטו יכול להחזירה דאי אסור
הנאה דאורייתא שרי כ"ש דלא מטמא
וקשה לר"י דצברק ג' דמסקת ע"ז
(דף ע"ג): פלוגי רב ושמואל צע"ז
שנשפחה מאליה דרב אמר לריכה
לנעול כל קיסם וקיסם וטומא אלל אמר
אין ע"ז לריכה לנעול אלל דרך
גדילתה וצני לאוקמא פלוגתייהו
צצברי צצריס ומסקין דע"ז של
חוליות עסקין והדיטו יכול להחזירה
קא מפילגי דרב קנר כיון דהדיטו
יכול להחזירה כו' אלל צמלה שמענו
דלאין הדיוט יכול להחזירה אפי' רב
מנדה דשריא ונראה לר"י דהסס פלוגי
צחוליות קטנים דכשנשפחה הוה
ענין צצרי צצריס דקאמר הסס
מעיקרא אלל הכא מיירי צחוליות
גדולות דאפי' שמואל מיהל דלסרי
צנהא אפי' אין הדיוט יכול להחזירה:
וישיבון דהם בע"ב ברית וגי.

האי קרא צשופטיס
כמיני וקשה לר"י למה לא היצא קרא
דמלכיס (ב ג) וצב צעל עקרין ומה
ליה לאמרי צרימא ו"ל דאי מהסס
ה"א וצני גדול היה אלל שהיה לו
דמות וצני לכן מימינו מהכא שהיה
קטן כשאר וצניס דקדמינו ומימינו
צמוך כיסו ודריש לה מדמכמיני צעל
צרימ שמענו שכתמו להן צרימ להיות
כל שעה אלסל ומסכנא קאמר זה
וצני צעל עקרין:

מה זבת בכזית אף ע"ז בכזית.
מינה לר"ע [לר"ע] לרבי עקיבא
זי ישנה ללכריס נוקי האי
היקשא דלקולא דעני כזית אלכריס
אלל ע"ז שלימה אפילו אין זה כזית
דומיא דמת כשהוא שלם דמטמא
אפילו אין זו כזית דלאמר צנויר
צברק אין (דף כו.) ויש לומר דזמת
אפי' אצט שלם שאין זו כזית טמאה
דלאמרין נמי הסס א"כ כן לי אצט
אחד כמו כולה ואס תאמר אכתי מני
לאוקמא היקשא צמוליא אחת שכנגדה
צמת לא חשיב אצט ו"ל דהיא אפילו
כזית לא מטמא דלכריס צריס חשיב:
נלמדנה משק. דמסינה אינה
מימדה למדרס אף
על פי שכל שעה יושפין זה בני אדם
מכל מקום עיקרן עשויות לפגמתייה
ואומר זה עמוד ונעשה מלאכתנו דאי
ספינה מימדה למדרס לא הוה ילפינן

משק דלאמרין צריס אלל מומין (צטורות)
משק דלא חשיב ליה טעולין כיון לעיקר היולכה ממתת המיס:

ברעו הן טהורין כמאן אולא הא דתניא "כל
המטאות המטיבות טהורות חזק מהיסטו
של זה ב" שלא מצינו לו חבר בכל התורה
כולה לימא דלא כרבי עקיבא דאי כרבי
עקיבא איבא נמי ע"ז אפילו תימא ר' עקיבא
תנא זה וכל דמי ליה ב" בעי רב חמא בר
גוריא ע"ז ישנה לאברים או אינה לאברים
היבא דהדיוט יכול להחזירה לא תיבעי לך
דכמאן דמוחברת ב" דמי כי תיבעי לך היבא
דאין הדיוט יכול להחזירה מאי כיון דאין
הדיוט יכול להחזירה כמאן דמוחברת דמי או
דילמא הא לא מחסרה ואיבא דבעי לה לך
גיסא היבא דאין הדיוט יכול להחזירה לא
תיבעי לך דכמאן דמוחברת דמי כי תבעי לך
היבא דהדיוט יכול להחזירה מאי כיון דהדיוט
יכול להחזירה כמאן דמוחברת ב" דמי או דילמא
השתא מיהא קשילה ושריא תיקו בעי רב
אחדוי בר אמי ע"ז פחותה מכזית מהו
מחוקף לא רב יוסף למאי אילימא לענין
איסורא ליה יא אלא אצט בעל עקרין
דתניא א" וישמו (להן) בעל ברית לאזהרים
זה וצוב בעל עקרין ב" מלמד שכל אחד ואחד
עשה דמות יראתו ומניחה בתוך כיסו כיון
שזוכרה מציאה מתוך כיסו ומחבקה ומנשקה
אלא לענין טומאה מאי כיון דאיתקיש לשרץ
מה שרץ בכעדרשה אף ע"ז נמי בכעדרשה או
דילמא הא איתקיש למת מה מת בכזית אף
ע"ז בכזית אמר רב אוביא ואיתימא רבה בר
עולא ת"ש דתניא ע"ז פחותה מכזית אין בה
טומאה כל עיקר שנאמר וישלך את עפרה
(אל"ה) קבר בני העם מה מת בכזית אף ע"ז
בכזית ורבנן למאי הלכתא איתקיש לשרץ
דלא מטמא כמשה לנדה דאינה לאברין
למת דלא מטמא בכעדרשה אימא לחומרא
למאי הלכתא אקשה רחמנא לשרץ למטווי
בכעדרשה לנדה למטווי באבן מסמא אקשה
רחמנא למת למטווי באהל טומאת עבודה
זרה דרבנן היא וקולא וחומרא לקולא מקשינן
לחומרא לא מקשינן: בתנ"י מנין לספינה
שהיא טהורה שנאמר דרך אניה בלב ים:

גמ' פשיטא אניה בלב ים היא קמ"ל כים מה ים מהור אף ספינה טהורה
תניא חגיגה אומר גלמדה משק ב" מה שק מיטלטל מלא וריקן אף כל מיטלטל
מלא וריקן לאפוקי ספינה דאינה מיטלטלת מלא וריקן מאי בינייהו איבא
בינייהו ספינה של חרס מאן דאמר אניה בלב ים היא נמי בלב ים היא למ"ד
בשק הנך (היא"ה) דכתיבי גבי שק דאי מיטלטלת מלא וריקן אין אי לא לא
אבל ספינה של חרס אע"ג דאינה מיטלטלת מלא וריקן אי נמי ספינת הירדן
למ"ד אניה בלב ים היא נמי אניה בלב ים היא למ"ד מיטלטלת מלא וריקן
הא נמי מיטלטלת מלא וריקן דא"ר חגיגה בן עקיבא מפני מה אמרו ספינת
הירדן טמאה מפני שמוענים אותה ביבשה ומורדין אותה למים א"ר יהודה
אמר רב לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ואפי' שעה אחת שהרי
כמה שנים שגנית משנה זו בבית המדרש ולא נתגלה מעמדה עד שבא רבי
חגיגה בן עקיבא ופירשה אמר רבי יונתן לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית
המדרש ומדברי תורה ואפי' בשעת מיתה שנא' ואת דברי תורה אדם כי עמו באהל
אפי' בשעת מיתה תהא עוסק בתורה א"ר ר"ל אין דברי תורה מקיימין אלא
במי שמבית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל אמר רבא
ולחגיגה

למדנו בבלי <עז והדר> - ג שבת תלמוד בבלי עמוד מס 178 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

ל) ונחם לו: ד. ממזות
אל: צטורות כו. מה נמ.
ועי' חזק' צטורות כו. ד"ה
שלא: צ) ונעל כו.
א) צטורות כו. מה נמ.
ז) כליס פרק ב מ"א.
ה) ונעל קב: צטורות
כ: ממזות לו: צטורות
ל) ונעל כו.
ו) צטורות כו: ונעל כו.
ט) וביס פ"ה מ"ב.
פ) וריקא טו: ג) דביס
ז) כו: צ) ונעל כו.
ח) ונעל כו: ונעל כו.
ד"ה עתה.

גליון הש"ס

רשי' דיה טהורין
ובי דבי כתיב משי
הוב בארם כתיב. עי'
מה דף נד ט"ז וע"ז:
ד"ה יא טוסה וע"ז:
תובי' ד"ה כי תיבני
ובי וק' דר"י. ק"ל ה'
שם מטאל דמנין ציול
הוא (ואס ק) א"ל
דהאצטעל צע"ז א"ל
מיראל דלא מהני ציול
אס טהור טומאה.
ז"ע:

תורה אור השלם

א) ונתי פאשר פת
ג'דען וישבו בני
ישראל ויזנו ארצי
הבעלים וישבו לקים
פעל פרת לארתיים:
(מסכת ב"ב טו)

ב) ויצא את האשה
קציה"ל
לירושלים אל בני
קדון וישף אותה
בגדל קדון ויק לעפר
וישף את עפרה על
קבר בני עמי:
(מסכת ב"ב טו)

ג) וירד הנשר בשמים
וירד נחש על צור
וירד אגיה לב"ב ים וירד
קבר בעלזא: (מסכת ש"ס
ז) ואת התורה אדם י
ימות ויחיה כל הנפא
אל האהל וכל אשר
באהל יימא שבעת
ימים: (מסכת ש"ס ז)

ליקובי רש"י

(דפוס בסוף המסכת)

הגהות וצינונים

א) כתי' דלא מיתברא
(וכדאמר בסוף כמאן
דמברא): (דק"ט)
ב) ציל (להם) (גליון)
ג) ציל (על) (גליון)
ד) נמקו ע"פ מהוסייל:
ה) כתי' נוקא אימא
בינייהו (וכי' ברש"י)
ו) נאה דהאי ויאפילו
בשעת מיתה לא קאי
אלא אחר
(מהרש"א ח"א א) ז"ל
ז) ויהא רש"ש כ"ה
מטמא: ט) כאן ציל
ה) ע"ז עיקר רש"ש
בבבא: ז) ציל בעל
זבוב אדתי עקרין
(גליון):